

ומדברי רב הונא בריה דרב יהושע מוכח י"ב-ב שלשכת הטלאים היתה משוכה לצד הדרומי של העזרה.

כי אי אמרת בשלמא שגם התנא של מסכת תמיד, שהעמיד את לשכת הטלאים בצד הצפוני מערבי, מודה הוא שלשכת הטלאים עיקרה במערבית דרומית הואי, ורק מי שבא בדרך שמאל רואה אותה כאילו היא בצפון מערב, שפיר היינו דברי רב הונא בריה דרב יהושע, דמתריץ את סתירת המשניות מלחם הפנים אלחם הפנים.

שאם לשכת הטלאים נמצאת בדרום מערב, הרי זה שבא מדרך שמאל פוגש את לשכת עושי לחם הפנים בדרום מזרח של בית המוקד, ואין סתירה בין המשנה במסכת מידות למשנה במסכת תמיד.

אלא אי אמרת שלשכת הטלאים בפניה הצפונית מערבית הואי, הרי זה שהולך משמאל פוגש את לשכת עושי לחם הפנים בפניה הדרומית מערבית לפי סדר הליכתו. ואם כן, סוף סוף — מאי תירוצא על סתירת המשניות דלחם הפנים!?

אלא, לאו, שמע מינה שלשכת הטלאים במערבית דרומית הואי.

ומסקינן: שמע מינה.

ומקשה הגמרא: כיצד שנינו את מקום הלשכות לפי סדר הליכה מצד שמאל?

והאמר מר: כל פינות שאתה פונה לא יהיו אלא דרך ימין, כדי שתהיה תמיד הפניה הראשונה למי שבא כשפניו אל כבש המזבח ורוצה להקיפו, לצד מזרח!

שלידו, ואחריו הוא רואה שמתמשכת הלשכה.

והוא אינו רואה את השטח הריק בצד השני, בין הלשכה לצד הצפוני. ולכן, נדמה לו שעיקר הלשכה הוא בדרום מערב, אלא שהיא משתרעת גם לשטח הצפוני.

ולמי דאתי מצד דרום — מתחזיא ליה לפי אותו עקרון כאילו עיקרה נמצא בצפון.

ועוד אמר רב אדא: ומסתברא — דלשכת הטלאים עיקרא במערבית דרומית הואי, שהיתה משוכה יותר לצד הדרומי.

דהיינו שהשטח הריק בין צדה הדרומי של הלשכה לבין חומת העזרה הדרומית היה יותר מצומצם מהשטח הריק שבין צדה הצפונית של הלשכה ובין חומת העזרה הצפונית.

ממאי יש להוכיח זאת?

מדרמינן סתירה בין המשניות, מהמשנה במסכת מדות האומרת שלשכת לחם הפנים היתה בפניה הדרומית מערבית, אלחם הפנים, על המשנה במסכת תמיד שמשמע ממנה שהיא היתה בפניה המזרחית צפונית.

ומשנינן על סתירה זו: אמר רב הונא בריה דרב יהושע:

מר, התנא במסכת מידות, קא חשיב למקום הלשכות למי שבא דרך ימין.

ומר, התנא במסכת תמיד, קא חשיב למקום הלשכות למי שבא דרך שמאל.

ומעתה אין סתירה בין המשניות.

ומשנינו: הני מילי — בעבודה.

אבל הכא — חושבנא בעלמא הוא.

שנינו במשנה: שכהן גדול מקריב חלק בראש ונוטל חלק בראש.

תנו רבנן: כיצד מקריב כהן גדול חלק בראש?

אומר: עולה זו אני מקריב, מנחה זו אני מקריב.

כיצד נוטל חלק בראש?

אומר: הטאת זו אני אוכל אשם זה אני אוכל.

ונוטל חלה משתי חלות בחג השבועות.

ונוטל ארבע או חמש לחמים ממועשה לחם הפנים, וכפי שיבואר לקמן אימתי הוא נוטל ארבעה לחמים ואימתי חמש.

רבי אומר: לעולם הוא נוטל חמש לחמים.

לפי שנאמר בלחם הפנים [ויקרא כד]: "והיתה לאהרן ולבניו" — מחצה לאהרן ומחצה לבניו, לשאר הכהנים.

ומחלקים ביניהם רק עשר לחמים מתוך שנים עשר הלחמים, וכדמפרש ואזיל.

והיוגן בה: הא גופה קשיא.

אמרת ברישא: נוטל הכהן הגדול חלה אחת משתי חלות שבחג השבועות.

מני — רבי היא, דאמר כהן גדול פלגא שקיל.

אימא מציעתא: נוטל ארבע או חמש ממועשה לחם הפנים — אתאן לרבנן, דאמרי

לא שקיל פלגא. כי לרבי תמיד נוטל חמש ולא ארבע.

אימא סיפא, רבי אומר: לעולם חמש.

רישא וסיפא — רבי, ומציעתא רבנן!?

אמר אבוי: רישא ומציעתא רבנן, הסוברים שנוטל פחות מחצי.

וברישא, בחלוקת שתי הלחם שבחג השבועות, מודו רבנן שנוטל חלה שלמה ולא נוטל פחות מחצי, כיון שאז יהיה דינו של כהן גדול בפרוסה — דלאו אורח ארעא אין זה דרך ארץ למיתבה ליתן פרוסה לכהן גדול.

ומאי מה הוא הביאור במה ששנינו שהוא י"א-א נוטל "ארבע או חמש"? אימתי הוא נוטל ארבע ואימתי חמש?

לרבנן, דאמרי: משמר הנכנס נוטל שש לחמים, ומשמר היוצא נוטל שש לחמים.

ולפיהם שני לחמים בשכר הנפת דלתות במוצאי שבת — לא נוטל המשמר הנכנס, אלא מתחלקים שתי המשמרות בכל שנים עשר הלחמים.

הרי הכהן הגדול — משתים עשרה בעי מיפלג וליטול חלקו.

וכיון שלפי חכמים הוא נוטל פחות מחצי, הרי בצירי חדא לחם מפלגא של ששת הלחמים, שהם מחצית שנים עשר הלחמים.

ולכן, חמש שקיל.

אבל לרבי יהודה דאמר משמר נכנס נוטל שבע לחמים, כי מתחלקים רק בעשר לחמים,